

ANUL XL

IANUARIE - FEBRUARIE

NR 553

1969

CURIERUL ADVENTIST

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Nr.

1-2

1962

In cartea Numerilor la cap. 27, 18, 23, citim: „Domnul a zis lui Moise: „Ia-ți pe Iosua, fiul lui Nun, bărbat în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el. Și-a pus mâinile peste el, și i-a dat porunci, cum spusese Domnul prin Moise“.

Cine era oare acest bărbat Iosua, în afară de a fi fiul lui Nun? Rapoartele Sf. Scripturi cu referire la viața și activitatea lui în slujba lui Dumnezeu, ar aduce la existență volume întregi, situații însă ce ar trebui studiate în legătură cu ceea ce se cere unui sincer și credincios slujitor al lui Dumnezeu.

Ne amintim de faptul că Iosua, a fost unul dintre cei doisprezece bărbați aleși de Moise ca să cerceteze țara de dincolo de Iordan. Și desigur cunoaștem raportul adus de el și de Caleb, raport ce era cu totul diferit de cel al celorlalți zece, lucru ce a cerut din partea lor mult curaj, iar Dumnezeu a intervenit salvând viața lor.

Dumnezeu a văzut că, în mod natural, Iosua era un bărbat serios și plin de încredere în Dumnezeul lui Israel; dar El mai știa că pentru lucrarea lui viitoare, Iosua avea nevoie de o încredere și mai mare, în Dumnezeul chemării lui, de o credință și mai puternică și de curaj și bărbăție, calități necesare conducerii poporului Israel, care sub conducerea lui urma să ia în stăpânire Canaanul. Și pentru această lucrare Dumnezeu l-a pregătit, rânduindu-i chiar ceea ce am putea

numi noi, o formulă a succesului. Domnul a zis lui Iosua, după moartea lui Moise, robul Domnului: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbuti în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune“. În alte traduceri, acest text este singurul verset din Sf. Scripturi în care cuvântul — succes — se găsește, și pentru slujitorul credincios al lui Dumnezeu el este cu totul bazat pe meditație și ascultare de cartea Legii lui Dumnezeu. Aceasta este pentru Pastor condiția primordială a succesului.

Avind în vedere toate aceste lucruri, Dumnezeu spuse lui Moise, robul Domnului: „Ia-ți

pe Iosua... în care este Duhul Meu, și să-ți pui mâna peste el“. Și ca urmare a acestui sfat divin, „ei și-au pus mâinile peste el“. În Noul Testament găsim de asemenea exercitarea acestei prerogative de către Biserica Apostolică. „I-au adus înaintea apostolilor, care, după ce s-au rugat, și-au pus mâinile peste ei“ (Fapte 6, 6). Duhul Sfânt a zis: „Puneți-Mi deoparte pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat. Atunci,... și-au pus mâinile peste ei, și i-au lăsat să plece“.

În Biserica Adventă, lucrarea aceasta se săvârșește ori de câte ori nevoia Bisericii o cere în desfășurarea vieții ei spirituale.

Redacția

CURIERUL ADVENTIST

VĂ PREZINTĂ

IN ACEST NUMAR

Cu forțe și speranțe noi
La a patruzecia aniversare a
revistei noastre
Petru, Pavel și Ioan
Blindețea (versuri)
Profetul Ieremia
Urare de Anul Nou (versuri)
Proverbe
Ceaiurile de plante și valoarea lor

Cele zece porunci ale politeței
Domnul este păstorul meu
Studiu doctrinal
Păcatul mândriei
Altruismul religios
Îndreptățirea prin credință.
Necrolog
Priveste spre cerul azurat —
versuri

CU FORȚE

Anul 1961 a trecut. Au trecut bucuriile lui rămânând în urma lor numai căldura unor amintiri frumoase...! Problemele ivite în timpul celor 365 de zile, unele au fost rezolvate, altele își așteaptă încă rezolvarea lor, în anul care a început. E drept că omenirea este stăpînită în pragul oricărui an nou de

ȘI sentimentul acela deosebit, unic, a necunoscutului, a speranțelor și a năzuințelor puternice și pline de optimism. „E sentimentul de așteptare și de speranță.

SPERANȚE

E acea așteptare a noului, speranța într-un viitor mai bun, grija pentru destinele lumii noastre!“ Pen-

tră noi, oameni ai credinței, grija pentru a armoniza viața noastră cu cerințele Legii divine în vederea desăvîrșirii caracterului și vieții noastre, și grija de a fi în mijlocul societății elemente utile și pașnice.

Multe și importante sînt problemele pe care anul 1961 le-a înscris pe agenda noului an — 1962 — multe sînt problemele ce au și început să apară chiar în desfășurarea cotidiană a noului an. Problema problemelor însă, care rămîne de o neegalată importanță pentru viața internațională și pentru dezideratele cele mari ale omenirii, este problema păcii și a războiului; problema dezarmării și problema încetării cursei înarmărilor.

Voind parcă a netezi și impulsiona lupta pentru apărarea păcii a anului ce se anunța, în ultimele zile ale anului 1961, Sesiunea Consiliului Mondial al Păcii, întrunită la Stockholm, a luat hotărîrea de a convoca în 1962 un Congres Mondial al partizanilor păcii pentru dezarmare generală și pentru pace. Hotărîrea aceasta este luată pentru motivul arătat în rezoluția adoptată cu acea ocazie și care glăsuiește astfel: „Forțele războiului se împotrivesc cu îndărătnicie dezarmării“ — deci, se constată că în anul care a trecut a crescut încordarea internațională, s-a intensificat cursa înarmărilor...

Consiliul Mondial propune ca, în vederea asigurării reale a păcii, să se încheie cît mai grabnic acorduri internaționale, cuprinzînd următoarele șapte puncte:

1. Să se pună capăt tuturor experiențelor nucleare în atmosferă, în cosmos, sub pămînt și sub apă.
2. Să se interzică fabricarea, stocarea, transmiterea și folosirea armei nucleare.
3. Să se pună capăt tuturor provocărilor militare și desfășurării de forțe armate.

4. Să se reducă substanțial armamentele clasice.

5. Să se lichideze bazele militare de toate tipurile și să fie evacuate trupele străine din toate țările în care sînt dislocate.

6. Să se dizolve toate alianțele militare.

7. Să se creeze cît mai repede zone denuclearizate și demilitarizate în Europa centrală și de nord, în regiunea Balcani — Marea Adriatică, în Orientul Mijlociu, în regiunea Asia — Oceanul Pacific, în întreaga Africă și America Latină.

În ansamblu, toate hotărîrile sesiunii constituie, după expresia lui John Bernal, un plan strategic al luptei pentru pace.

Iată aceasta este problema crucială ce stă în fața omenirii. Existența sau nimicirea civilizației omenirii.

Vrem să sperăm și vrem să aducem contribuția noastră la realizarea în 1962 a acestui deziderat dorit de toți oamenii conștienți. Fie ca în momentul alcătuirii bilanțului de încheiere a anului 1962, problema păcii și dezarmării să figureze ca cele mai strălucite înfăptuiri ale secolului nostru.

Urăm succes forțelor păcii și chemăm cu această ocazie pe toți credincioșii Cultului nostru, a se alătura cu toată puterea lor cauzei păcii, progresului și bunei stări.

Redacția

O dată cu acest număr, *Revista noastră — Curierul Adventist* — a pășit în cel de al patruzecilea an al existenței sale. Primul număr al revistei noastre a apărut în martie 1914. După publicația trimestrială „Adevărul Prezent” care a apărut timp de doi ani (1884—1885) la Pitești sub conducerea lui Toma G. Aslan, și după revista lunară „Semnele Timpului” al cărei prim număr a apărut în Ianuarie 1908, „Curierul Misionar” a fost cea de a treia publicație periodică pe care *Cultul Adventist* a editat-o.

Hotărârea de înființare a revistei a fost luată cu ocazia celei dintii adunări generale a „Conferinței Române a Adventiștilor de Ziua a Șaptea”, adunare care a avut loc la București în zilele de 13—16 noiembrie 1913. Revistei i s-a imprimat la început caracterul de publicație trimestrială, urmînd să apară o dată la trei luni. În fruntea revistei se găseau la început ca redactori P. P. Paulini și Șt. Demetrescu.

Numărul doi al „Curierului Misionar” a apărut în iunie 1914 pentru trimestrul al treilea al aceluși an. În acest număr, între alte materiale, au fost publicate „Statutele Conferinței Române a Adventiștilor de Ziua a Șaptea”, statute votate cu ocazia celei dintii adunări generale a „Conferinței Române”, în zilele de 13—16 noiembrie 1913.

Izbucnirea — în 1914 — a celui dintii război mondial a făcut imposibilă apariția în continuare a revistei, cu toate că România, în primii doi ani ai războiului s-a situat pe poziții de neutralitate. Cel de al treilea

număr al revistei — număr care ar fi trebuit să apară în cel de al patrulea trimestru al anului 1914 — nu mai poate să apară, după cum nici ținerea obișnuitelor adunări anuale ale „Conferinței Române” nu poate să mai aibă loc. Starea aceasta de lucruri dăinuiește timp de doi ani. În aprilie 1916 se ivește posibilitatea de a se convoca și de a se ține cea de a doua adunare generală a „Conferinței Române”. O dată cu terminarea acestei adunări se scoate cel de al treilea număr al revistei, număr în care se publică Raportul susamintitei adunări generale. Tipărit la București, în tipografia Lăzăreanu, numărul trei a apărut sub conducerea unui comitet de redacție.

După cum se știe, în 1916 România a renunțat la starea de neutralitate și a intrat în război. Datorită acestei situații, firește revista a fost nevoită să-și înceteze apariția și de data aceasta pentru o perioadă mai îndelungată.

Abia după șase ani revista a putut să-și reia apariția și anume o dată cu începutul anului 1922. Între timp, Adventiștii de Ziua a Șaptea din România s-au grupat în 1921 într-o uniune care purta denumirea: „Uniunea Comunităților Evanghelice ale Adventiștilor de Ziua a Șaptea

din România”. Reluîndu-și apariția, „Curierul Misionar” a devenit organul acestei uniuni. În primul an după apariție revista a fost imprimată la tipografia „Cartea Românească”, iar în anii care au urmat la tipografia Societății „Cuvîntul Evangheliiei”, o societate comercială înființată de un grup de cetățeni adventiști pentru a servi interesele editoriale ale *Cultului Adventist*.

O dată cu reapariția sa în 1922, revista își schimbă profilul și se transformă din publicație trimestrială în publicație bimestrială, ieșind de sub tipar o dată la două luni. Ea își menține această periodicitate timp de trei ani încheiați, adică de-a lungul anilor 1922—1924. În această perioadă, conducerea revistei a deținut-o un comitet de redacție.

În 1925, revista și-a schimbat din nou profilul și anume s-a transformat din foaie bimestrială în foaie lunară.

Din anii 1925—1928, cu unele modificări în conducerea revistei, aceasta a continuat să apară pînă la instituirea dictaturii fasciste antonesciene în țara noastră, cînd în decembrie 1942, guvernul antonescian a pus printr-un decret Denominațiunea Adventistă în afara legii. Firește, în această situație,

LA A 40 - a REVISTEI

ANIVERSARE A NOASTRE

revista a încetat să mai apară. Era pentru a treia oară când își sista apariția.

O dată însă cu memorabila zi de 23 august 1944, când libertățile cetățenești au fost redădate poporului, Cultul Adventist și-a redobândit libertatea de manifestare religioasă. Revista și-a reluat și ea apariția. În Octombrie 1944 a reapărut primul număr. De aici înainte a continuat să apară fără întrerupere pînă în zilele noastre. Ceea ce se cuvine să mai menționăm este faptul că în decembrie 1948 și-a schimbat denumirea din „Curierul Misionar“ în „Curierul Adventist“ apărînd la două luni o dată, cu un număr sporit de pagini și coperta a parte așa cum se prezintă și astăzi.

Astăzi, revista „Curierul Adventist“ Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din R.P.R. apare sub conducerea unui Comitet de redacție format din frații: P. Crișan, președintele Uniunii de Conferințe a Cultului Creștin A.Z.S. din R.P.R.; I. Tachici, secretarul Uniunii; I. Dănețiu, Consilier Economic; C. Petcu, Directorul Casei de Pensii a Cultului; C. Alexe, președintele Conferinței Muntenia și D. Popa, Consilier-Redactor.

De-a lungul celor 39 de ani, de existență, „Curierul“ a fost de un real folos pentru pastori

și credincioși. Deși se numește „curier“ el nu s-a mulțumit să fie numai ceea ce îl arată numele. Cu alt cuvînt, nu s-a mulțumit să fie numai un aducător de știri. Paralel cu aceasta, revista a fost un sfătuitoare și un îndrumător în multe privințe. Revista a dat la iveală de-a lungul celor aproape patru decenii date statistice și alte informațiuni privind mersul lucrării; a făcut loc în paginile ei la diverse comunicări ce interesau organizațiile noastre bisericești sau pe membrii Bisericii; a inserat rapoartele, dările de seamă și procesele verbale întocmite la adunările generale ale Conferințelor și ale Uniunii; a publicat statutele organizațiilor bisericești.

În paginile revistei au apărut numeroase articole și studii cu caracter doctrinar, istoric sau devoțional.

În anii de după 23 august 1944, revista și-a lărgit și mai mult cîmpul ei de activitate. Astfel, au apărut în revistă numeroase materiale poetice. Au fost prezentate realizările importante ale regimului nostru Democrat Popular și s-a îndreptat atenția membrilor noștri asupra drumului bogat al muncii colective. Cu alte cuvînte, revista a căutat să satisfacă felurile nevoi ale cititorilor ei.

Despre Samuel se spune că, într-o anumită ocazie, a luat o piatră și a pus-o între Mițpa și Sen ca semn de aducere aminte pentru purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Cînd a așezat piatra i-a dat numele Eben-Ezer (ceea ce în tîlmăcire înseamnă: Piatra de ajutor) și a rostit cuvintele: „Pînă aici Domnul ne-a ajutat“. Acum, cînd pășim cu revista noastră în cel de al patruzecilea an al existenței sale, nu putem să nu ne aducem aminte de ajutorul pe care bunul Dumnezeu ni l-a dat de-a lungul anilor. De aceea, înțelegem să facem din acest articol comemorativ un Eben-Ezer, o piatră de aducere aminte. Și întocmai ca Samuel pe vremuri zicem și noi astăzi: „Pînă aici Domnul ne-a ajutat“. Pentru tot ajutorul Său, noi li mulțumim din inimă și în semn de recunoștință, aducem prin aceste rînduri, laudă, cinste și închinare numelui Său.

Gîndul recunoștinței noastre îl îndreptăm și spre înțeleapta Conducere a Statului nostru Democrat Popular, care prin actul de la 23 august 1944 a descătușat țara noastră de lanțurile robiei și a redat și Cultului nostru posibilitatea manifestării libere; i-a acordat dreptul de Cult recunoscut în R.P.R. asemenea tuturor celorlalte culte; și garantează în fapt exercitarea tuturor actelor sale de cult, făcînd ca litera legii să devină realitate, și o realitate zilnică.

Cu aceste gînduri și aduceri aminte, intrăm în cel de al patruzecilea an al existenței revistei noastre.

I. BĂTRĂNA-Voivodeni

PETRU, PAVEL și IOAN

— STUDIU COMPARATIV —

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi“.

Cea mai deplină dezvăluire a felului de a învăța al Domnului Hristos o găsim în învățătura pe care El a dat-o ucenicilor și în experiențele prin care i-a trecut. Asupra acestor bărbați avea să pună mari răspunderi. Domnul i-a ales ca să-i poată umple cu Spiritul Său și astfel să fie pregătiți pentru a continua lucrarea Sa pe pământ, după ce El îi va părăsi.

Primii ucenici ai lui Isus au fost chemați din poporul de rînd. Ei erau educați prin disciplina cea prețioasă a muncii. Ei posedau daruri înnăscute și un spirit capabil de a fi cultivat; ei erau bărbați care puteau fi instruiți și pregătiți pentru lucrarea Mîntuitorului.

Între ei domnea însă o deosebire vădită, datorită temperamentului și concepțiilor lor diferite. Spre a putea săvîrși cu succes lucrarea la care fuseseră chemați, acești ucenici, așa de deosebiți în firea și în obiceiurile vieții lor, au trebuit să ajungă la unitatea sentimentelor, cugetelor și faptelor. Intenția Domnului Hristos a fost să stabilească această unitate. În scopul acesta, El a căutat să-i aducă în legătură cu Sine. Sarcina pe care o simțea în lucrarea Sa pentru ei, o exprimă în rugăciunea Sa către Tatăl:

„Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și

Eu în Tine; ca și ei să fie una în noi“.

Și această țintă măreață a fost atinsă într-un chip desăvîrșit pentru că nu numai despre primii ucenici, ci și despre totalitatea credincioșilor din prima biserică creștină citim acel raport minunat din Fapte 4, 32: „Mulțimea celor ce crezuseră era o inimă și un suflet“.

Dacă se poate vorbi despre armonie în diversitate, sîntem pe deplin îndreptățiți să afirmăm că această armonie se poate constata în rîndul primilor apostoli ai Domnului Hristos.

În acest scop să facem un studiu comparativ între biografia celor mai proeminenți dintre ei și anume: Petru, Pavel și Ioan. Făcînd o comparație între experiențele atît de diverse ale acestor trei bărbați, vom ajunge la concluzia că în viața lor s-a realizat întocmai făgăduința divină din 2 Cor. 3, 18: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și sîntem schimbați în acelaș chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului“.

Da, într-adevăr, ei au privit — fiecare în felul său — slava Domnului, și au fost schimbați după chipul și asemănarea Lui în așa măsură, încît fiecare dintre ei a reflectat razele frumuseții și desăvîrșirii lui Isus în viața și caracterul lor.

Să începem deci acest studiu cu chemarea lor.

Petru se poate asemăna cu un stejar, care a răsărit dintr-un pământ pietros, stînd pe un povîrniș, bătut de vînturi și furtuni. Vijelia, frigul și seceta trec deseori peste el. Lovituri grele se abat asupra lui. Frunzele lui cad, crengile lui se rup, dar el trece cu bine prin toate aceste încercări. Pregătirea acestui ucenic a cerut multă vreme; căci ea a fost întîrziată și frînată prin deseale sale infrîngerii, însă lacrimile lui de căință l-au ajutat să se ridice din nou.

Pavel a fost asemenea unui pom sălbatic, care n-avea nici un rost în grădină; dimpotrivă, el primejduia dezvoltarea celorlalți pomi, care doreau să aducă roade bune. Dar iată, la un moment dat, a apărut grădinarul, a tăiat adînc, a fixat altoiul cel nobil și rezultatul minunat a fost — „o făptură nouă“.

Ioan poate fi comparat cu un „pom sădit lingă un izvor de apă“. O mînă atentă îl îngrijește cu multă iubire. Frigul și căldura, furtuna și seceta nu ating niciodată. Rădăcinile sale trag totdeauna seva din plîn. Crengile sale se întind departe și se îndreaptă spre cerul surîzător. Acest ucenic n-a făcut experiența tristă a unei căderi rușinoase, prin care a trecut Petru; la el n-a fost nevoie de o lovitură de trezire, cum s-a întîmplat în cazul convertirii lui Pavel. El a crescut puternic și a învîns tot ce l-ar fi putut împiedica în dezvoltarea sa.

Nu vrem să susținem însă că aceasta ar fi singura creștere adevărată, sau că Ioan ar fi realizat mai mult în viața sa decît ceilalți doi apostoli mari. Totuși, putem constata că Ioan avea o frumusețe spirituală de-

osebită, care se caracteriza prin anumite trăsături pline de un echilibru armonios.

Petru, care a tăgăduit pe Mîntuitorul său, nu mai poate fi un Petru care nu l-a tăgăduit niciodată. Pavel, care a prigonit pe creștini, nu poate fi un Pavel care n-a ajutat la vărsarea singelui martirilor. Despre Ioan se poate spune — deși nici el n-a fost un sfînt de la început — că atașamentul său și credințioșia sa față de Domnul îl îmbracă într-o frumusețe deosebită, datorită desigur și curățeniei sufletului său.

Am văzut că fiecare dintre cei trei apostoli a venit în felul său deosebit la Domnul. Continuînd studiul nostru, vom constata că și ceea ce au văzut și au auzit de la Domnul a avut un efect diferit asupra fiecărui dintre ei.

Petru a văzut pescuirea minunată. Ce a făcut el? — „Cînd a văzut Simon Petru lucrul acesta, s-a aruncat la genunchii lui Isus și i-a zis: „Doamne, pleacă de la mine, căci sînt un om păcătos“. Luca 5, 8. Petru vede pe Domnul, umblînd pe apă. Ce a făcut? — El a ieșit din corabie și a pășit de asemenea pe apă. El aude pe Mîntuitorul vorbind de suferință, de moarte și de înviere. Ce a făcut? — El l-a apucat pe Isus, l-a tras de o parte și dorind să-l ajute, i-a spus: „Să te ferescă Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întîmple așa ceva!“ În noaptea în care a fost vîndut, Mîntuitorul a amintit că toți vor găsi o pricină de poticnire în El. Ce a făcut? Petru a declarat solemn că el este gata mai degrabă să moară pentru Isus decît să-l tăgăduiască. Isus a fost prins. Ce a făcut? — Ucenicul inimos a pus mîna pe

sabie, pentru ca să apere pe Maestrul său. El a fost totdeauna un om al acțiunii. Ori de cîte ori a auzit un cuvînt din partea lui Isus el și-a pus totdeauna întrebarea: „Ce am eu de făcut acum?“

Pavel n-a cunoscut pe Domnul decît pe calea unor deosebirii. Cele trăite de el în drumul său spre Damasc au fost hotărîtoare pentru toată viața sa. Mai tîrziu a primit chemarea de a fi apostol. Dar ori de cîte ori a făcut să răsun glasul său, ori de cîte ori a adresat vreuna din epistolele sale bisericilor, înființate de el, spre a înștrui, a îndemna sau a avertiza pe credincioșii lor, totdeauna era stăpînit de un singur gînd: „Cum pot eu — cum putem noi cu toții — să ne apropiem tot mai mult de Isus?“ Nu așa cum a făcut Petru, care s-a apropiat de Isus și l-a cuprins cu brațele sale, ci Pavel dorea să se apropie de El cu sufletul său și cu gîndurile sale. Mereu îl preocupa întrebarea: „Cum putem noi, care am fost cuprinși de iubirea lui Isus, să-l cuprîndem pe El tot mai mult? Cum putem să aruncăm de la noi într-un chip mai hotărît tot ce ne-ar putea despărți de El, dar mai ales păcatul? Cum l-am putea iubi pe El tot mai desăvîrșit?“

Pavel, ca și Petru, raportează totul la persoana sa, însă nu ca un bărbat al acțiunilor imediate, ci ca unul care cugetă și meditează adînc.

Ioan se deosebește foarte mult atît de Petru, cît și de Pavel. A acționa sau a se gîndi la sine, acestea erau lucruri cu totul străine pentru el. Pe cît era posibil, el nu se ocupa de loc cu persoana sa proprie. Primul și ultimul său gînd a fost mereu: „El! Cum este El? Ce face

El? Cum vorbește El? Ce cugetă el?“ Și astfel gîndindu-se întruna la Isus, el s-a uitat pe sine. Tocmai din cauza aceasta, el a devenit acel evanghelist, care ne-a transmis veștile cele mai înalte și adînci, cele mai sublime și mai frumoase, descriind lucrarea pe care o face Isus înaintea Tatălui Său în favoarea noastră.

Așa se face că în Evanghelia sa nici nu pomenește numele său. Iar dacă trebuie să vorbească despre persoana sa proprie, el nu amintește niciodată numele său. Așa de exemplu vorbește despre „al doilea ucenic“, care a mers împreună cu Andrei la Isus, după ce li s-a îndreptat atenția către „Mielul lui Dumnezeu“. În altă parte vorbește despre sine, amintind doar de „ucenicul pe care-l iubea Isus“. El este „un alt ucenic“, care introduce pe Petru în curtea marelui preot. În fine, el este „celălalt ucenic“, care a ajuns cel dintîi la mormîntul gol în dimineața învierii.

În evenimentele care au venit peste prima Biserică creștină, după moartea Domnului, Ioan trece pe planul al doilea. Este adevărat că și el a fost prezent în ziua Cincizecimii și peste el s-a așezat o limbă „ca de foc“, însă nu el, ci Petru ține predica al cărui rezultat a fost uimitor. Este adevărat că și el îndrăznește să se suie la templu, deși lucrul acesta era foarte primejdios, și el apare la poarta templului, numită „frumoasă“, unde se afla ologul, care cerșea, și el stătea lîngă Petru, cînd acesta l-a vindecat, iar în urma acestei vindecări s-a stîrnit o furtună de împotrivire, însă nu el era acela, care acționa. Este adevărat, că și el a fost adus în fața Sinedriului și

aruncat în închisoare, însă nu el, ci din nou Petru a făcut acea declarație care a rămas un principiu călăuzitor pentru Biserica Domnului. Cu ocazia Conciliului Apostolic, acest ucenic a lucrat atît de liniștit, încît raportul din Faptele Apostolilor — care este de altfel destul de amănunțit — nu-i amintește de loc numele. Noi nici n-am ști că el a luat parte la această adunare dacă nu l-ar aminti Pavel, scriind despre el că era privit ca „un stîlp“ al Bisericii primare.

Credința cea adevărată dorește să trăiască ascuns. Ea se conduce după convingerea lui Ioan Botezătorul: „El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez“.

Ocupîndu-ne de activitatea lor, vedem că Petru a preluat, imediat după înălțarea Domnului, conducerea Bisericii primare din Ierusalim. Cu ocazia aceasta el a desfășurat o activitate energetică. El a desăvîrșit organizația Bisericii, stabilind slujbele din sînul ei și fixînd atitudinea ei față de cei din ju-

rul ei. El a stat în fruntea Bisericii circumspect și hotărît, fiecare credincios ascultînd de el fără cîrtire.

După cîtva timp s-a ivit însă o schimbare. Sosise ceasul neamurilor, și Pavel a fost primul apostol care a înțeles acest lucru. Călătoriile sale au concentrat toată atenția și cele mai alese forțe ale primei biserici creștine, devenind bucuria, iubirea și biruința ei. Din cauza aceasta, Petru trece pe planul al doilea.

După cîteva decenii cei doi mari apostoli își încheiară viața lor. Ioan însă a rămas în viață. El a luat acum asupra sa lucrarea Bisericii. Strîngerea tuturor credincioșilor, unirea frățească și mai presus de orice: adîncirea vieții spirituale prin comuniunea cu Domnul Isus, iată imperativele acestui timp. Tocmai în această lucrare Ioan putea să folosească din plin darurile cu care fusese înzestrat.

Sute și chiar mii de credincioși se aflau în marile orașe începînd din Antiohia și pornind spre nord, de-a lungul țăr-

mului mării pînă în Europa. Cea mai mare comunitate se afla desigur la Efes, oraș cu renume mondial. Ioan s-a stabilit acolo și a lucrat ani de zile în această localitate.

Aruncînd acum o privire retrospectivă asupra studiului făcut de noi, putem să constatăm că:

1. Fiecare dintre cei trei apostoli a venit în felul său la Mîntuitorul, rămînînd apoi statornic alături de El în tot cursul vieții sale.

2. În atitudinea lor lăuntrică față de Domnul s-au deosebit iarăși foarte mult unul de altul, dar fiecare dintre ei a iubit pe Isus mai mult decît orice.

3. Prin activitatea lor, atît de diferită întreolaltă, au dovedit cu prisosință că n-au avut decît o singură țintă: „Totul pentru slava lui Dumnezeu!“

Așadar, putem spune, pe drept cuvînt, că în această diversitate a experiențelor și a activității desfășurate de cei trei apostoli, există o frumoasă și plăcută armonie.

P. GH.

*Blîndețea, nimb de viață sfîntă,
Și rod al Duhului Prea Sfînt,
Virtute veșnic neînfrîntă,
Și-al dragostei măreț vestmînt.*

*Pe calea ei sînt flori minune
Care parfumul-și răspîndesc,
Balsam de-adîncă-nțelepciune,
Mireasma harului ceresc.*

*Alături e și umîlința,
Răbdarea, pacea, modestia,
Iubirea și bunăvoința
Și liniștea și prietenia.*

BLINDEȚEA

de

PETRE V. CAZAN

*Podoaba ei rămîne încă,
Și va rămîne-n veșnicie,
Imbold ce-nalță sus pe stîncă
Spre-acel izvor de apă vie.*

*Bîndețea sfînt-nobilează,
Viața, fapta și cuvîntul,
Păstrînd făgăduința trează:
„Cei blînzi vor moșteni
pămîntul!“*

*Iar azi, în fața crucii Tale,
Venim cu-o inimă și-un gînd,
Învăță-ne să-avem pe cale
Blîndețea Ta... Isuse Blind!*

URARE DE ANUL NOU

Azi când noul an începe
Gîndul meu cel pururi bun,
Vreau în cele ce urmează
Deslușit eu să vi-l spun.

Deci să m-ascultați în tihnă
Că-nțelept e cel ce-ascultă:
Vă urez întii de toate
Pace, fericire multă.

Soare să vă fie viața,
Soare — niciodată nor...
Voi în lucrurile bune
Fără preget s-aveți spor.

Dragostea de tot ce-i bine
Pururi să vă-nsuflețească
Bucuria, voia bună
Pretutindenii vă-nsoțească.

De durere niciodată
Sufletul să nu vă știe,
Presărat cu flori frumoase
Drumul vieții să vă fie.

Să nu știți ce-i întristarea,
Să stea-n veci de voi departe;
Cu puteri de sus să-nfrîngeți
Ispiririle deșarte.

Ale voastre doruri sfînte
Să-și găsească împlinire;
Lauri să primiți în lupta
Cu cea pămîntească fire.

În aleasă viețuire
Nimenea să nu vă-ntreacă
Și-ale voastre virtuți toate,
Tuturor plăcuți vă face.

Despre voi să se vorbească
Veșnic numai lucruri bune...
Astfel vă urez din suflet
Și vă zic azi: plecăciune.

ION BĂTRĂNA-Voivodeni

PROFETUL IEREMIA

Ieremia este unul dintre profeții mari pe care ni-i prezintă Biblia. Chiar de la deschiderea cărții lui, avem dreptul să ne așteptăm că vom găsi în cuvintele scrise de el, sub inspirație divină, importante cunoștințe spirituale, mari descoperiri și înalte și profunde învățături. Unul dintre marii teologi a spus despre cartea lui Ieremia următoarele: „Această carte este a doua după Psalmi, ca cea mai spirituală carte a Vechiului Testament“. Un altul a spus: „Nu este nimic mai elocvent din toată Scriptura ca iubirea, întristarea și mîngîierile din cap. 31 și 33 din cartea profetului Ieremia“.

Numele lui Ieremia este semnificativ. Cuvîntul „Ieremia“ derivă din însuși numele lui Dumnezeu, pe cum îl găsim sub forma Iremiahu. În grecește a fost redat prin Ieremias, de unde avem în romînește Ieremia. Înțelesul numelui este neprecis. Yahu sau Yah, prescurtare din Yahweh sau Iehova (Exod 15, 2; Ps. 68, 4) era o formă regulată a numelui lui Dumnezeu printre coloniștii Iudei din Egiptul superior. Numele Ieremia ar putea să însemneze și „Iehova aruncă sau leapădă“ și „Iehova statornicește, întemeiază“.

Ieremia a avut ca secretar pe Baruc, fiul lui Neriia, dintr-o

distinsă familie din Iuda și foarte educat. Lui Baruc i-a fost atribuită o carte apocrifă. El a fost loial față de Ieremia și l-a însoțit în Egipt (Ier. 43, 5—7).

Cartea lui Ieremia ne furnizează date biografice asupra persoanei sale. Prin naștere, el era un preot (cap. 1, 1) și a fost chemat de timpuriu la slujba de profet. Aducînd ca scuză lipsa de experiență și deficiența sa în exprimare, a fost asigurată de Dumnezeu că El L-a rînduit pentru această lucrare, înainte de nașterea sa (cap. 1, 15) și a primit investitura divină și însărcinarea. Ieremia era din fire timid și retras și lup-tîndu-se adesea cu grele conflicte lăuntrice.

Chemarea lui în lucrarea de profet avu loc în anul 626 înainte de Hristos, în al treisprezecelea an al domniei lui Iosia. Curînd după aceea, din însărcinare divină, prezența lui fu simțită în Ierusalim și prin alte orașe din Iuda (cap. 11, 6). La înapoierea în Anatot, locul lui de naștere, concetățenii săi au făcut complot să-i ia viața (cap. 11, 18—23). Ca să scape, se pare că și-a mutat reședința la Ierusalim.

Solia lui îndrăzneată cum că templul va ajunge ca Silo, a înfuriat pe preoți, pe falșii pro-

feți și pe popor în Ierusalim, și ei au cerut ca Ieremia să fie ucis (Ier. 26, 6—11).

Mai târziu, când armata lui Nebucadnețar s-a retras de la finalul asalt al Ierusalimului, în fața amenințării armatei lui Faraon, Ieremia a fost arestat sub învinuirea că trece la Haldei. A fost bătut și închis. Dar el voise să treacă la Anatot (cap. 37, 12). Era aproape să-și piardă viața într-o groapă cu noroi de unde a fost scăpat de Ebed-Melec (cap. 38, 7—13). Zedechia, însă, l-a ținut mai departe în închisoare pînă la căderea Ierusalimului (cap. 38, 14—28).

După dărîmarea Ierusalimului, Nebucadnețar a dat profetului libertate și i-a permis să aleagă: a rămîne în Palestina sau a merge cu captivii în Babilon (cap. 40, 1—5). Ieremia a ales să rămînă în Palestina. După uciderea lui Ghedalia, o rămășiță de iudei sub Iohanana fugiră în Egipt, contrar sfatului lui Ieremia și luară pe profet cu ei (cap. 42 și cap. 43). Acolo la Tahpanes, Ieremia prezise invazia Egiptului de către Nebucadnețar (cap. 43, 8—13) și dădu ultima solie de avertizare iudeilor fugiți acolo (cap. 44). Se pare că el acolo și-a terminat cariera și viața.

Slujba lui Ieremia ca profet a durat toți cei 40 de ani, ultimii ani de existență ai lui Iuda ca regat. Cinci regi au ocupat tronul în perioada aceasta: Iosia, Ioahaz, Ioachim, Ioiachin și Zedechia. Ieremia a adresat solii de reformă și de redșteptare spirituală fiecăruia din acești regi.

Din citirea cărții lui Ieremia desprindem multe învățături profund spirituale care ar trebui să fie întotdeauna în centrul atenției noastre, pentru trăirea unei adevărate vieți de creștini.

Ca unii care dorim în mod sincer mîntuirea sufletului nostru, să nu dăm uitării niciodată

îndemnul solemn pe care ni-l adresează bunul Dumnezeu în Ieremia 4, 14.

Cartea lui Ieremia este o combinație de istorie, biografie și profeție. Ea începe cu profetizarea judecăților lui Dumnezeu și se încheie cu împlinirea lor (cap. 52).

GEORGE MATEESCU

PROVERBE

— Crede omule că, dacă nu mai poți face bine, viața nu mai are nici un preț și nici un sens. — Al. Vlahuță.

— Vreți să știți cum trebuie să ajutați? Puneți-vă în locul celui care primește. — E. Berner.

— Fii mut cînd dai, vorbește cînd primești. — Zicătoare spaniolă.

— Milostenia luată în înțelesul ei cel mai larg este dăruirea de sine. — Lacordaire.

— Ferește-te de prietenii care te-ar putea coborî.

— Lăsați să treacă o noapte peste calomnia din ajun.

— Poate să dureze un an pînă să-ți faci un prieten, dar este destul o clipă ca să-l jignești. — Proverb chinezesc.

— Nimic n-are să-ți mulțumească într-atîta sufletul, ca o prietenie sinceră și credincioasă. — Seneca.

— Adevărata întrebuițare a cuvîntului este de a sluji adevărului.

— Cine seamănă bătării nu treieră bucate. — Shakespeare.

— Nu căuta să înjosești pe alții birfindu-i: este doar o iluzie că te înalți pe tine.

E. G. W.

CEAIURILE DE PLANTE ȘI VALOAREA LOR

Încă din cele mai vechi timpuri, plantele, fie cele cultivate, fie cele care cresc în stare sălbatică, au fost prețuite și întrebuințate: unele în alimentație, altele în tratarea unor boli. Pînă și plantele otrăvitoare ca: laurul, măselarița și mătrăguna, au găsit și găsesc încă o întrebuințare. Oamenii le-au folosit odinioară și le mai folosesc încă la prepararea a diverse medicamente. Progresele mari pe care le-a făcut în veacul nostru chimia și industria de sinteză au făcut să crească și mai mult importanța acelor plante care conțin substanțe medicamentoase. Cercetările științifice din ultimii ani au dus la descoperirea însușirilor antibiotice ale unor plante și odată cu aceasta au dus la un avînt mai pronunțat în folosirea lor.

Nu puține sînt la număr plantele care pot servi la prepararea de ceaiuri. Ceaiurile, după cum știm prea bine, se întrebuințează fie ca medicament fie ca aliment. Întrebuințarea ceaiului ca medicament își are rațiunea în faptul că plantele din care îl preparăm conțin substanțe medicamentoase, substanțe care, datorită fierberii, rămîn în ceaiul folosit ca mijloc de tratare. Cele mai însemnate substanțe medicamentoase ce se găsesc în unele plante sînt vitaminele. Cercetările științifice din ultimele decenii au dus la concluzia că vitaminele din plantele expuse la acțiunea razelor solare joacă un rol extrem de important în ceea ce privește tratarea și re-

generarea organismului. Desfășurînd o activitate zilnică, organismul omului pierde ceas de ceas din energia sa. Această energie se cere reînnoită. Pentru reînnoirea ei, se cere ca omul să se hrănească cu alimente bogate nu numai în proteine, glucide, grăsimi și săruri minerale, ci și în vitamine. Vitaminele, care după cum știm, sînt de mai multe feluri, constituie un mijloc eficace și excelent de luptă împotriva microbilor și, ca atare, împotriva bolilor. De aceea se recomandă cu multă căldură ceaiurile rezultate din plantele care conțin vitamine. Pe bună dreptate profesorul Raul Călinescu, arată într-una din scrierile sale, că plantele care pot servi la prepararea ceaiurilor medicinale își aduc obolul lor la marea operă de îngrijire a sănătății. Substanțele medicamentoase, inclusiv vitaminele, se găsesc în cantități mai mari în frunze sau flori la unele plante, iar la altele în rădăcini, fructe sau semințe. Așa fiind, este explicabil de ce pentru prepararea ceaiurilor se folosesc: fie frunzele, fie florile, fie rădăcinile, fie fructele, fie semințele. Totuși unele plante sînt folosite pentru prepararea ceaiurilor, fierbinduse împreună: frunzele, florile și rădăcinile acestora.

Și acum să vă recomandăm cîteva ceaiuri ce pot fi întrebuințate atît în alimentație, cît și în tratarea anumitor boli.

Ceaiul de mușețel (romaniță), preparat din flori este un excelent calmant și antiseptic (de-

zinfectant). Datorită acestor calități se întrebuințează în multe boli, precum: colici stomacale și intestinale, amigdalite, abcese dentare și altele. Ca și calmant se folosește la nevralgii, ca dezinfectant la răni și la bube. Se dă copiilor între suturi. Băut imediat după masă, ajută la mistuire. Se întrebuințează de asemenea în caz de urdinare verde la copii. Se face cu el băi la copii. Modul de preparare: se pun 5 gr. de flori la un litru de apă și apoi se fierbe. Îndulcirea ceaiului se face după posibilitate cu zahăr sau cu miere.

Ceaiul de izmă liniștește nervii și, dacă este băut seara, produce transpirație. Se mai folosește pentru dureri de stomac, în caz de digestie (mistuire) grea și în caz de vărsături. Totodată ajută la dezinfectarea intestinului. Se bea adesea pentru curățirea de bube și pentru frățezirea obrazului.

Ceaiul de tei, care este un calmant al nervilor și al tusei, se întrebuințează cele mai adeseori în caz de răceală. În acest caz, băut fierbinte și însoțit de o baie caldă la picioare, provoacă o bună transpirație și deschide porii. Băut imediat după masă, contribuie la o bună mistuire. Modul de preparare: se pun 5 gr de flori de tei la un litru de apă și apoi se fierbe un minut. Un alt mod de preparare este acela numit infuzie: se pun florile în apa clocotindă, după care se pune imediat capacul deasupra și după aceea se dă la o parte. Florile

de tei se întrebuițează și pentru tratarea celor nervoși și fără somn, făcându-se din ele băi în care se pun 500 gr. de flori la o baie.

Ceaiul preparat din cojile de mere este un excelent ceai de masă și o băutură răcoritoare. Se prepară din cojile de mere după ce acestea au fost uscate cu grijă. Se recomandă, în consecință, să nu aruncăm cojile de mere, care sînt cea mai concentrată parte a mărului în vitamine, ci să le uscăm și să le întrebuițăm la prepararea ceaiului.

Ceaiul preparat din coji de nucă se întrebuițează contra răcelii și tusei. Dacă nu este prea concentrat, poate fi folosit și ca ceai de masă.

Ceaiul preparat din sămînță de chimen se întrebuițează împotriva durerilor de stomac, precum și în caz de digestie (mistuire) grea.

Ceaiul de soc preparat din flori se folosește cu mare succes contra răgușelii și pentru provocarea transpirației. De asemenea cu ceaiul de soc se face la exterior spălarea rănilor sau a bubelor. În caz de erizipel (brîncă) sau cînd este vorba de umflături pe corp, se aplică comprese cu acest ceai. Modul de preparare : se pun 5 gr. de flori la un litru de apă făcută infuzie. Florile de soc mai pot servi și la prepararea unei delicioase plăcinte dacă sînt muiate în ou bătut.

Ceaiul de flori de salcîm, care este un excelent ceai de masă, are efecte calmante. Se întrebuițează deci în caz de insomnie, precum și pentru du-

rerile de cap sau pentru stările nervoase.

Ceaiul de afine (frunzele) servește în tratamentul dezintării.

Ceaiul preparat din planta numită coada șoricelului calmează tremurăturile nervoase.

Ceaiul preparat din fructele și florile măcieșului întărește organismul, fiind foarte bogat în vitamina C.

Ceaiul de nalbă, preparat din frunze sau din flori, ajută la calmarea tusei și a bronșitelor, precum și în caz de inflamație a mucoaselor sau a bronhiilor. Florile și frunzele nalbei se culeg toată vara, iar rădăcinile se scot toamna sau primăvara.

Ceaiul de podbal este indicat în combaterea tusei, ușurînd în același timp expectorația. Se prepară din flori.

În cele ce preced nu am arătat decît o parte din ceaiurile care se folosesc în mod frecvent. Plantele din care se prepară, sînt un dar al naturii care stă la îndemîna oricui. Nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să le folosim din plin pentru a veni în ajutorul propriei noastre sănătăți.

Nu putem, însă, să încheiem rîndurile de față înainte de a atrage luarea aminte a cititorilor noștri că ceaiurile provenite din acele plante care nu ne stau la îndemînă, le putem găsi la unitățile de stat cunoscute sub numele de Plafar. Preocupat nu numai de bunăstarea poporului, ci și de sănătatea lui, regimul de democrație populară din țara noastră a înființat aceste unități în care se pot cumpăra la prețuri accesibile

atit ceaiuri alimentare cît și ceaiuri medicinale. În magazinele Plafarului vom găsi un ceai gastric, pentru bolnavii de stomac ; un ceai hepatic pentru bolile de ficat ; un ceai bogat în vitamină, de foarte mare ajutor copiilor contra colicilor ; un ceai odihnitor și care aduce somnul ; un ceai sedativ ; un ceai înviorător numit ceai aromatizant pentru băi ; un ceai diuretic pentru bolile de rinichi ; un ceai laxativ contra constipațiilor ; un ceai antidiareic, folositor în bolile de stomac cu diaree ; un ceai depurativ folositor în tratamentul contra furunculozei și eczemelor ; un ceai dietetic foarte folositor pentru diabetici ; un ceai pentru gargară folositor contra bolilor de amigdale, a bolilor de gît, a răgușelilor și a abceselor dentare ; un ceai antireumatic pentru alinarea durerilor și eliminarea toxinelor reumatice din corp ; un ceai laxativ antihemoroidal ; un ceai pectoral contra tusei ; un ceai antibronșitic, contra guturaiului, a gripei și a bronșitei ; un ceai antiastmatic folositor în bolile de astmă și un ceai aromat de masă care poate fi folosit fie ca băutură zilnică, fie ca aliment și în sfîrșit diferite alte ceaiuri pregătite pentru diverse situații în care ne-am putea găsi. Punerea la îndemîna celor interesați a acestor ceaiuri, este un lucru deosebit de important și o adevărată binefacere care se datorește grijei statului față de sănătatea poporului.

I. DĂNETIU

CELE ZECE PORUNCI ALE POLITEȚII

„Luați seama deci să umblați cu băgare de seamă, nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți“.

Efesenii 5, 15.

Ca să fii politicos urmează-n-demnul de mai jos :

1. Nu ezita să ceri scuze ori de câte ori greșești, căci recunoașterea greșelilor nu înjosește pe om, ci dimpotrivă, îl înalță în ochii oamenilor.

2. Evită pricinile de neînțelegerere, făcând concesii și dînd pe față răbdare și blîndețe.

3. Nu vorbi și nu făptui lucruri care ar putea indispuce sau jigni pe alții.

4. Fii gata oricînd să dai o mîna de ajutor semenului tău, cînd împrejurările cer lucrul acesta.

5. Nu disprețui pe cei care sînt dotați de Dumnezeu cu o inteligență inferioară inteligenței tale.

6. Susține punctul tău de vedere cu fermitate și apără cauza ta cea dreaptă cu îndrjire, dar fără să ridici tonul în cursul conversației.

7. Nu pregeta să treci cu vederea micile neplăceri pe care noi oamenii, în mod obișnuit, dar inconștient, ni le pricinuim unii altora.

8. Folosește orice ocazie spre a da înțietate altora, dovedindu-te astfel un om cu o educație aleasă.

9. Nu folosi cuvinte vulgare și nu vorbi necuviincios nici chiar atunci cînd ești insultat sau nedreptățit.

10. Arată-te fără preget îngăduitor cu obișnuitele slăbiciuni omenești ale semenilor tăi.

Acestea sînt cele zece porunci ale politeții, porunci care pot fi rezumate într-una singură,

după cum urmează : Respectă pe semenul tău în orice împrejurare.

Dînd ascultare acestor porunci, nu numai că ne vom bucura de o bună reputație în societate, dar în același timp, vom fi fericiți și bine dispuși întotdeauna. Deci : Să le urmăm !

Redacția

DOMNUL ESTE PĂSTORUL MEU

— PSALM 23,1 —

Biblia cuprinde multe tablouri prin care se înfățișează legătura dintre Domnul și urma-

tablouri nu poate să exprime în mod mai duios iubirea lui Hristos decît tabloul Păstorului.

Se povestește despre un călător care a vizitat pe un cioban la stîna lui. Lîngă carul acestuia zăcea o oaie cu piciorul bandajat. Străinul a fost surprins văzînd cum păstorul o îngrijea cu iubire și cum îi procura apă proaspătă și hrană substanțială din belșug. După mai multe întrebări el află că piciorul acestei oi a fost rupt în mod intenționat chiar de către păstor. Mai înainte, aceasta era o oaie călăuză, dar care la orice ocazie se îndepărta de turmă, astfel că numai cu multă osteneală mai putea fi readusă la turmă.

„Astăzi o îngrijesc cu iubire“, zise ciobanul, „și cînd se va reînsănătoși, ea își va aduce aminte de bunătatea mea și mă va urma ca un animal favorit, care nu se va mai abate din drum“.

„El face rana, și tot El o leagă ; El rănește, și mîna Lui tămăduiește“. Iov 5,18.

șii Săi. El este arătat ca fiind Fratele mai mare, Vița de vie sau Ușa ; totuși, nici unul din

DESPRE SAU LEGEA

Legea lui Dumnezeu, cele zece porunci — numită de asemenea și Decalogul (de la expresia greacă ce însemnează „zece cuvinte“) — este remarcabilă pentru faptul că ea conține în mod concis principiile fundamentale care trebuie să călăuzească pe cei ce cred și se numesc „copii ai lui Dumnezeu“. Fiecare în parte este o poruncă, o normă de conduită în acțiunile noastre. Fiecare este regula practică ce trebuie să dirijeze purtarea noastră.

Această lege, care este unică între celelalte legi iudaice, este opera lui Dumnezeu și a fost dată de El poporului Său. Ea conține înțelepciunea lui Dumnezeu și este o transcriere a caracterului Său. „Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table“ (Exod 32, 16). „Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci“ (Exod 34, 28).

Aceste expresii arată în mod clar că Legea a fost dată poporului Israel ca o poruncă expresă: „Ior le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu“ (Rom. 3, 2). Era pentru ei, ca să asculte de ea și să-și învețe pe ei și pe cei din mijlocul lor. „O singură Lege și o singură poruncă să fie atît pentru voi cît și pentru străinul care locuiește printre voi“ (Num. 15, 16). Astfel Legea este generală în aplicabilitatea ei și mijlocul spiritual pentru creșterea și rămînerea în har.

Faptul că pentru creștini, pentru cei ce cred, pentru toți,

STUDIU DOCTRINAL

Legea celor zece porunci este de neschimbat, lucrul acesta este evident atunci cînd cercetăm natura și caracterul lor. Ele sînt reprezentate ca fiind egale în ceea ce privește permanența lor, ca și tablele de piatră pe care au fost scrise. „Te-ai pogorît pe muntele Sina, le-ai vorbit din înălțimea cerurilor, și le-ai dat porunci drepte, legi adevărate, învățături și orînduiri minunate“ (Ier. 9, 13). Poporul vechiului Israel era învățat să dea respect și cinste Legii și divinului ei Autor. „S-au topit cerurile, dinaintea lui Dumnezeu, s-a zguduit Sinai dinaintea lui Dumnezeu, Dumnezeu lui Israel“ (Ps. 68, 8).

Caracterul și funcția Legii lui Dumnezeu este prezentată pe scurt în psalmul 19.

În tot Noul Testament expresia greacă „entole“ este foarte adesea tradusă cu „poruncă“, avînd însemnătatea de „un lucru dat în paza grija sau custodia cuiva. Astfel Domnul Isus zice: „Dacă vrei să intri în viață păzește poruncile“ (Mat. 19, 17). „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prooro-cii“, am venit nu să stric, ci

să împlinesc“ (Mat. 5, 17). Expresia „împlinesc“ nu însemnează a abroga, a anula, ci a veni în întîmpinarea cerințelor ei. „Astfel, a spus Domnul Isus lui Ioan Botezătorul, se cade să împlinim tot ceea ce trebuie împlinit“ (Mat. 3, 15). Domnul Hristos „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“ (Ebr. 4, 15 u.p.).

Adeseori, Pavel, a făcut o serie de afirmațiuni cu privire la Legea morală care ar fi fără însemnătate dacă ele ar fi de natură trecătoare. „Prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului“ (Rom. 3, 20). „Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Rom. 3, 23, 24).

În ceea ce privește mîntuirea, fiecare suflet care crede este independent de harul lui Dumnezeu. Adventiștii de Ziua a Șaptea susținînd ascultarea de voința lui Dumnezeu așa cum este ea exprimată în cele zece porunci, nu așteaptă să fie îndreptățiți prin faptele Legii. Vorbînd despre Abraam, Pavel spune: „El nu s-a îndoit de

DECALOG MORALĂ

făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească. De aceea credința aceasta, i-a fost socotită ca neprihănire“. Dar nu numai pentru el este scris că „i-a fost socotită ca neprihănire“, ci este scris și pentru noi, cărora de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru, care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți“ (Rom. 4, 20—25).

SCOPURILE LEGII

Legea celor zece porunci are un număr de funcțiuni importante. Ea se concentrează în mod deosebit asupra faptului că dă definiția păcatului „Oricine face păcat face și fărădelege; și păcatul este fărădelege“ (1 Ioan, 3, 4). „Dar cine își va adânci privirile în legea desăvârșirii, care este legea slobozeniei, și va stărui în ea,... va fi fericit în lucrarea lui“ (Iacob 1, 25). O oglindă înfățișează pe

cineva așa cum este el. Dacă nevoia de spălare apare evident, atunci un om înțelept va acționa imediat în consecință. Astfel legea celor zece porunci descoperă situația sufletului, dar puterea curățitoare a singelui Domnului Hristos este necesară pentru curățirea inimii și a întregii ființe.

Cu altă ocazie sfântul apostol Pavel scrie: „Astfel Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință“ (Gal. 3, 24). „Deci ce vom zice: Legea este

ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decît prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: Să nu poftesti“ (Rom. 7, 7). „Deci, prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea“ (Rom. 3, 31).

Legea lui Dumnezeu ocupă un loc unic în viața creștinilor. Ea este standardul divin pentru desăvârșirea caracterului, al cărui model desăvârșit este Domnul și Mîntuitorul nostru Isus

Hristos. Prin prevederile legământului (contractului) harului, această Lege este scrisă în inimile credincioșilor și este așezată în fundul sufletului lor. „Voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou (făgăduiește El) și... voi pune Legea Mea în lăuntrul lor, o voi scrie în inimile lor; și Eu voi fi Dumnezeu lor, iar ei vor fi poporul Meu“ (Ier. 31, 31—33). Prin acest legământ noi devenim „împreună moștenitori cu Hristos“ (Rom. 8, 17).

Marea majoritate a păcatelor ce predomină astăzi în lumea creștină, pot fi pe bună dreptate atribuite acestei false învățături cum că noi sintem liberi, scutiți de orice responsabilitate în a mai da ascultare Legii morale a celor zece porunci. „Deci prin credință des-

ființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea“ (Rom. 3, 31). „Și sînt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus“ (Rom. 3, 24) lucru ce nu dă dispensa sau libertatea de a nu mai asculta de această Lege, așa cum am alege și dori noi să fie. Cel care trăiește sub imperiul harului va fi nerăbdător ca să-și arate gratitudinea, mulțumirea și recunoștința sa, prin ascultare. „Dacă ar fi fost posibil, spune pana inspirată, ca Legea să fie schimbată sau dată la o parte, atunci nu mai era nevoie ca Domnul Hristos să fi murit pentru a salva pe om de sub pedeapsa păcatului. Moartea Domnului Hristos, care este cu totul contrară ideii de abolire sau înlăturare a Legii di-

vine, dovedește că ea este de neschimbat“.

În cuvîntarea de pe munte, Domnul Isus a spus: „Căci adevărat vă spun, cîtă vreme nu va trece cerul și pămîntul, nu va trece o iotă sau o frîntură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întîmplat toate lucrurile“. (Mat. 5, 18).

Alfabetul ebru, la care se pare că se face aici referire, ne este păstrat în psalmul 119. În limba Ebraică, Decalogul folosește toate cele 22 de litere ale alfabetului. El conține 625 litere ebraice, 112 titluri și 60 de iote. În acest verset, Domnul Hristos se legă El Însuși să păstreze pentru totdeauna cele zece porunci — Decalogul.

D. POPA

CURIOZITAȚI

— Cea mai originală grădină botanică din lume se află, la Grundesburg (Suedia). Ea este așezată la 400 m sub pămînt. O instalație electrică specială furnizează lumina și căldura necesară creșterii plantelor.

— Unele flori au calitatea de a indica... ora exactă. De pildă, floarea de in se deschide între 6 și 7, macul la ora 5, iar măcieșul, cel mai matinal, la ora 4.

— În Africa există o specie originală de salcîm, numită „salcîmul flaut“. Ramurile acestui copac cu țepi plini de orificii săpate pe cărăbuși. Adierea vîntului străbate aceste orificii, făcînd salcîmul să... cînte.

— În pădurile tropicale din America de Sud crește un arbore numit „arborele vacă“. Frunzele sale secretă un suc asemănător laptelui, foarte gustos și hrănitor și care, lăsat să stea o oră-două, face și...caimac.

— Cel mai vechi indicator de ore de care pomenește istoria

este cadranul solar inventat de Anaximandru cu 525 de ani înaintea erei noastre. Egiptenii se serveau de umbra unei stînci sau a unei statui pentru a stabili anumite momente ale zilei sau ale anului, dar nu cunoșteau cadranul împărțit pe ore.

— Cel mai mare ceas din Europa se află în orașelul Spreental din R.D.G. Ceasul acesta se află într-un turn înalt de 75 m și are patru cadrane, fiecare cu un diametru de 7 m. Cele opt limbi ale cadranelor cîntăresc în total 2800 kg.

În fața acestei primejdii, de care David avea cunoștință din experiențele altora, omul lui Dumnezeu simte nevoia de a se ruga lui Dumnezeu ca să-l păzească de — „mândrie“ — și să nu stăpînească ea peste el, făcîndu-se vinovat de păcate mari. Așa fiind, nu putem pune la îndoială faptul că David nu ar fi văzut în viața sa multe caractere ruinate și chiar scoase pentru totdeauna din această luptă pentru neprihănire. Dacă un om ca David, s-a temut și s-a rugat să fie păzit de „mândrie“, ar fi cazul să facem din aceasta un subiect de rugăciune pentru noi.

Dar ce este mândria? Cum se manifestă ea? Și care este originea ei?

Mândria este definită ca fiind „încrederea în calitățile proprii: plin de încredere în forțele și însușirile sale: orgoliu, trufie, îngîmfare.

În revelația divină, găsim o descoperire clară referitor la apariția mândriei. Satana a fost prima ființă care — potrivit Bibliei — a exteriorizat efectele mândriei într-o lume imaculată, lume care nu cunoștea nimic din efectele ei dezastruoase.

Aceasta este în scurt istoria mândriei și efectelor ei. Iar de atunci, prin ascultarea de glasul ispititorului, patima mândriei cu toate urmările ei a fost transmisă urmașilor, devenind astfel de temut.

Acum înțelegem mai bine de ce David se ruga: „Păzește pe robul Tău de mândrie și să nu stăpînească ea peste mine ca să mă fac vinovat de

Păcatul mândriei

„Păzește de asemeni pe robul Tău de mândrie, ca să nu stăpînească ea peste mine! Atunci voi fi fără prihană, nevinovat de păcate mari“.
Ps. 19, 13.

păcate mari“. Păcatul mândriei, este inerent firii noastre și acolo unde reușește să stăpînească și să conducă manifestările vieții, ruina este sigură în cele morale. Scriptura vorbește clar: „Mândria merge înaintea pieirii și trufia merge înaintea căderii“. Prov. 16, 18. Acesta este drumul pe care l-a urmat Lucifer, drumul tuturor acelor care ascultă de șoaptele lui.

Se poate spune că procesul răului nu a fost numai o simplă cugetare sau amenințare la tronul virtuților dumnezeiești. Formîndu-și adepți chiar din îngerii lui Dumnezeu, Diavolul a pornit o acțiune de cuceriri a tronului lui Dumnezeu, sub lozinca: „EU SÎNT DUMNEZEU“. Această acțiune a fost ceva teribil în cer atît pentru Dumnezeu cit și pentru îngerii. Dulcea armonie a Cerului a fost deranjată prin introducerea păcatului mândriei de care erau înfierbîntați toți adepții lui Satan.

În timp ce Satan își susținea dorința de cucerire a tronului lui Dumnezeu, bazîndu-se pe forțele și însușirile sale, Domnul Isus l-a întîmpinat în aceas-

tă luptă îmbrăcat cu armura umilinței, fiind stăpînit cu totul de alt gînd de cum era Satan stăpînit. Iată cum descrie Apostolul Pavel acțiunea de care era stăpînit Domnul Isus Hristos: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucrul de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcîndu-se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu, L-a înălțat nespus de mult, și i-a dat Numele care este mai pe sus de orice nume“. Filip. 2, 6—9.

În temeiul acestei experiențe proprii Domnul Hristos a vorbit cînd a venit pe pămînt: „Oricine se va înălța, va fi smerit, și oricine se va smeri va fi înălțat“. Mat. 23, 12. Acesta este adevărul ce nu permite nici o excepție. „Mândria unui om îl coboară, dar cine este smerit capătă cinste“. Prov. 29, 23. „Smerenia merge înaintea slavei“.

Domnul Hristos a depus mult interes ca să învețe pe ucenicii

Săi calea umilinței și să înfieceze cât mai mult patima mândriei. Astfel, într-o zi, a chemat la El un copilăș și l-a așezat în mijlocul ucenicilor și le-a zis : „De aceea, oricine se va smeri ca acest copilăș, va fi cel mai mare în împărăția lui Dumnezeu“ (Mat. 18, 4). Cu toate acestea, Hristos găsea adesea pe ucenici în discuții foarte aprinse. Să amintim numai un caz petrecut cu ocazia instituirii Sfintei Cine. „Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe, care din ei va fi socotit ca cel mai mare“. Luca 22, 24. Mândria deci, și dorința de a ocupa locul cel mai de frunte, încrederea în calitățile și forțele proprii, făcea victime chiar în rîndurile celor aleși de Domnul Isus. Cu tot exemplul Lui de umilință dovedit în cuvînt și în faptă, unii ucenici aveau adesea gânduri satanice. Iată o declarație care a fost adresată lui Iacob și Ioan : „Nu știți de ce duh sințeti însuflețiți“. Luca 9, 55 u. p.

Este cazul ca și noi să ne întrebăm ca și slujitorii din pildă : „Doamne, n-ai semănat sămînță bună în țarina Ta ? De unde are dar neghină ?“ Răspunsul a venit prompt de la Domnul Hristos : „Un vrăjmaș a făcut lucrul acesta“. Mat. 13, 27—28. Mândria este deci sămînță străină aruncată în țarina Bisericii lui Hristos ; avem însă promisiunea Stăpînului că ea va fi arsă în foc cu rădăcină cu tot.

Pofta de a fi mare, de a fi cineva, de a ocupa locul cel mai de frunte : iată izvorul tuturor luptelor și frământărilor de totdeauna din Biserica lui Dumnezeu. Înapoia celui ce nutrește astfel de dorințe Satana face pe sufleurul, șoptind cu viclenie : „Tu meriți locul, tu ești mai dotat ca oricare, așa că pe

merit ți se cuvine, nu te lăsa“. Acesta este adevărul pe care și apostolul Iacob este nevoit să-l recunoască scriind : „De unde vin luptele și certurile dintre voi ? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în mădularele voastre ?“ Iacob, 4, 1.

Să spicuiim cîteva avertismente din cartea Proverbelor care au menirea să ne înțeleptească și să ne ferească de păcatul mândriei.

„Cînd vine mîndria vine și rușinea, dar înțelepciunea este cu cel smerit. Prin mîndrie se ațîță numai certuri. Mîndria unui om îl coboară, dar cine este smerit cu duhul capătă cinste. Smerenia merge înaintea slavei“.

Cînd cineva ajunge să fie stăpînit de mîndrie, el nu mai este natural nici în mișcările fizice, nici în manifestarea vieții spirituale. Privirea, mersul și toate gesturile sale dovedesc încredere în sine și omul ajunge pentru cei din jurul său chiar nesuferit.

Apostolul Pavel se temea de mîndrie. Avînd în vedere daturile primite de la Dumnezeu și harul acordat ca să viziteze o parte din Universul lui Dumnezeu, el a scris următoarele : „Cu un astfel de om mă voi lăuda ; dar întrucît mă privește pe mine, nu mă voi lăuda decît cu slăbiciunile mele. Chiar dacă aș vrea să mă laud, n-aș fi nebun, căci aș spune adevărul ; dar mă feresc, ca să n-aibă nimeni despre mine o părere mai înaltă decît ce vede în mine, sau ce aude de la mine. Și ca să nu mă umflu de mîndrie, din pricina strălucirii acestor descoperiri, mi-a fost pus un țepuș, în carne, un sol al Satanei, ca să mă palmuiască, și să mă împiedice să mă îngîmf“.

Cine crede că stă bine din acest punct de vedere, să ia seama să nu cadă. Căci motive de a fi cineva mîndru, poate găsi ușor. Nu arare ori cădem în ispita de a ne mîndri chiar cu pseudo-sfințenia pe care o etalăm spre a fi văzută de alții ca și fariseii de pe vremuri, și care și-au atras cea mai aspră condamnare a Domnului Isus Hristos. David spunea ca o avertizare : „Pe cel cu priviri trufașe și cu inima îngîmfată, nu-l voi suferi“. Ps. 101. 5.

Apostolul Iacob spunea creștinilor din prima Biserică și a rămas scris și pentru noi, următorul adevăr : „Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har“. Cei mîndri să se roage și să se lupte să scape de această patimă ce poate face pe creștin vinovat de păcate mari. Singura mîndrie admisă e să fim cei dintii la datoria de a servi pe Dumnezeu și pe aproapele nostru.

I. PASCU

In Cuvîntul revelat găsim lumina care ne luminează și care ne ajută să urcăm spre idealul spiritual creștin.

În convorbirea pe care Domnul Isus a întreținut-o cu un învățător al Legii, la întrebarea acestuia: „Care este cea mai mare poruncă din Lege?” Domnul Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta“. Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși“. Acesta a fost răspunsul Domnului Isus la întrebarea pusă. Dar ca să putem aduce la îndeplinire această poruncă se cere din partea noastră a trăi și pentru alții, a ne gândi și la alții, a ne jertfi și pentru alții tot așa ca și pentru noi. Această lucrare se numește „altruism“. Deci, altruism în-

semnează: „Dispoziție sufletească de a acționa dezinteresat în favoarea altora. Și acum se naște întrebarea: Acționăm noi dezinteresat în favoarea altora? Să nu uităm: Mîntuitorul ne spune ca să iubim și pe aproapele nostru tot așa ca și pe noi înșine.

Meditînd asupra celor de mai sus, vom descoperi în toată claritatea punctul de vedere al Marelui Învățător cu privire la viața creștină și cu privire la scopul vieții celor ce cred. Omul nu a fost creat ca să trăiască numai pentru el, nu a fost creat ca să trăiască nesocotind interesele altora, nesocotind binele și prosperitatea societății în mijlocul căreia trăiește. Nu pentru a se izola pe sine pentru anumite interese egoiste a fost creat omul, ci pentru societate. Însuși Dumnezeu a zis: „nu este bine ca omul să fie singur, ci am să-i fac un ajutor

potrivit pentru el“. Și pornind de aici Dumnezeu dorea ca toți oamenii să trăiască în marea familie a omenirii. Dar din cauza păcatului, omul, și cu el întreaga natură, a căzut pe panta decăderii și s-a cufundat atît de mult, încît a ajuns la egoism, adică la acea stare de a trăi numai pentru el.

Dacă privim natura care, deși suferise atît de mult din cauza păcatului, vom constata totuși că ea încă mai păstrează urmele adevăratului scop pentru care o crease Dumnezeu. Natura întreață e plină de altruism și multe lucruri din natură vor să ne spună că ele trăiesc nu pentru ele, ci pentru binele și fericirea altora. Să luăm de pildă un măr. În luna aprilie îl vom vedea că este încărcat cu flori de o frumusețe și de o măiestrie de nedescris. Dar priviți-l! Cu brațele deschise primește zi de zi vizita a mii de

ALTRUIISMUL RELIGIOS

de
P. V. CAZAN

mii de albine cărora le dăruiește polenul și nectarul florilor sale. Natura l-a îmbrăcat cu o haină care îl face văzut chiar de la mare distanță și care pare-se că ar vrea să cheme mușafirii spre a le dărui tot ce are mai scump. Departe de a cunoaște egoismul, el se dăruiește tuturor celor care trec pe lângă el. Și ce minunat, tocmai datorită faptului că el se dăruiește, tocmai de aceea trăiește. Aici este taina vieții. Ce ar fi însă dacă mărul amintit, încărcat cu flori ar zice: tot ce am este al meu. Eu nu voi da nimănui nimic; eu vreau ca să trăiesc numai pentru mine, fără a mai îngădui vreunui străin să se bucure de frumoasa mea comoară. Cred că știm care ar fi rezultatul. Acel măr ar rămâne fără rod. Și într-adevăr ar trăi numai pentru el, ca apoi să i se facă o vizită de către stăpînul său care, negăsind nici un rod în el, ar zice: „Taie-l. La ce să mai cuprindă pământul degzaba!“ Acel măr însă, datorită altruismului său, rămâne încărcat cu rod, ceea ce înseamnă viață. Toamna ne uităm la el și în adevăr ne pare o minune. Întrebați-l în toamnă, când este încărcat cu mere: La ce-ai făcut atîtea mere? Cred că o să ai pentru mult timp! Fără cuvinte, el îți va spune: te înșeli. Eu nu m-am gîndit la mine, întru cît nu voi folosi nici unul din roadele mele, ci m-am gîndit la alții.

Ce pildă minunată de altruism! Și tocmai datorită altruismului său el trăiește. Să rămîna oare omul, ființă supre-

mă, pe o treaptă mai inferioară decît lucrurile din natura care îl înconjoară? O, nu! Noi sîntem datori ca să trăim, să muncim și chiar să ne jertfim pentru binele și pentru fericirea altora. Astăzi cînd omenirea are vederi și principii noi față de viață, oare noi să ne ascundem în egoismul nostru și să trăim numai pentru noi? Despre prima biserică creștină citim că era plină de altruism. Nici unul nu zicea că averile sînt ale lui, ci le aveau toate îndeobște.

Ne îndreptăm privirea spre Abraam, părintele credincioșilor. Întreaga sa viață a fost și este o pildă de altruism. Cu ocazia vizitei făcute lui Abraam de trimișii cerului, el, îndată ce a aflat scopul pentru care ei merg spre Sodoma și Gomora, a mijlocit în favoarea nepotului său Lot și în favoarea întregii cetăți. El s-a gîndit la alții, iar atunci cînd avea ocazia să se îmbogățească peste noapte, el, ridicînd mîna dreaptă spre Domnul Dumnezeu Cel Prea Înalt, Ziditorul cerului și al pămîntului, a zis: „Jur că nu voi lua nimic din tot ce este al tău, nici măcar un fir de ață, nici măcar o curea de încălță-minte... Nimic pentru mine!“

Un alt bărbat al credinței care în adevăr a trăit pentru alții și care a dat dovadă de altruism a fost Moise. În momentul critic cînd Israel a trecut prin grele încercări, el a mijlocit pentru popor, renunțînd chiar la viața veșnică în favoarea poporului (Exod 32, 32).

La fel avem ca pildă de altruism pe Pavel, marele apostol. E de ajuns să amintim doar cîteva cuvinte din scrierile lui și ne vom da seama că el în adevăr a trăit numai pentru alții. Iată ce zicea el: „Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele, și mă voi cheltui în totul și pe mine însuși pentru sufletele voastre“ (2 Cor. 12, 15). Sigur că el putea face această lucrare datorită faptului că el călca pe urmele lui Hristos. Insuși el declară: „Călcați pe urmele mele, întrucît și eu calc pe urmele lui Hristos“ (1 Cor. 11, 1).

Domnul Hristos ne este modelul cel mai desăvîrșit în toate privințele, iar în altruism a urcat culmi nebănuite, după ce a coborît pînă în adînc ca să caute și să mîntuiască ce era pierdut. El și-a dat viața, dar El spune: „Nimeni nu Mi-o ia cu sila, ci o dau, și am putere s-o iau iarăși“. El S-a dat pe Sine Insuși de bună voie. Despre El au vorbit toți proorocii. El a fost ținta cercetărilor și căutărilor lor stăruitoare. Despre El a profetizat Isaia, descriindu-L în cuvinte omenești, dar, arătîndu-L în toată frumusețea operei Sale: „Disprețuit și părăsit de oameni, om al durerii și obișnuit cu suferința, era așa de disprețuit că îți întorceai fața de la El, și noi nu l-am băgat în seamă. Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu și smerit. Dar El era străpuns pentru păcatele noastre,

zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui sîntem tămăduiți“.

Aceasta a fost opera scumpului nostru Mîntuitor, — departe de egoism, — El nu și-a adunat nici o comoară aici, fiind atît de sărac încît nu avea unde să-și plece capul, ci așa după cum ni se spune, El și-a luat asupra Lui neleguirile noastre ale tuturor. El a trăit numai pentru alții, S-a rugat pentru alții, a murit pentru alții, a înviat pentru alții și S-a înălțat la cer pentru alții, unde mijlocește pentru alții. Despre altruismul Lui ne vorbește Cuvîntul revelat, viața Lui pe care a trăit-o, ba mai mult, despre acest lucru au declarat chiar și cărturarii și fariseii din vremea aceea, că adică, Hristos a trăit numai pentru alții.

Pentru veci slăvit de acei care îl vor urma pe calea dragostei Lui, El a fost, este și va fi modelul desăvîrșit al unei

vieți pline de altruism. Fiecare din noi să se uite nu la foleanele lui, ci și la foloasele altora. Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia. După cum mă silesc și eu în toate lucrurile să plac tuturor, căutînd nu folosul meu, ci al celor mai mulți, ca să fie mîntuiți... Și dă-te pe tine însuși pildă de fapte bune

în toate privințele... Dumnezeuul păcii, care prin singele legămîntului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul Hristos, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvîrșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui, și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor. Amin!“

PETRE V. CAZAN

Cine caută un prieten fără nici un defect, nu găsește nici unul.

(Proverb turcesc)

PROVERBE

Este atît de bun, încît lasă lupul să mănînce oile.

(Zicală persană)

De lovitura de sabie te poți vindeca, dar de rana pricinuită de calomnie niciodată.

(Proverb bengalez)

INDREPTĂȚIREA PRIN CREDINȚA

IN DOMNUL HRISTOS

„Și iată Numele care i-L vor da: 'Domnul, Neprihănirea (Indreptățirea) noastră'". Ieremia 23, 6 u.p.

Care să fie însemnătatea expresiei îndreptățire (neprihănire)? Se va dovedi un lucru bun a stării asupra următoarelor definiții pînă cînd vom ajunge să vedem care sînt relațiile dintre ele:

„Indreptățire — neprihănire — înseamnă a face cele bune“.

„Indreptățirea este sfințenie, asemănare cu Dumnezeu, și „Dumnezeu este iubire“. 1 Ioan 4, 16. Ea este conformarea față de Legea lui Dumnezeu, căci „toate poruncile Tale sînt îndreptățire“ (Ps. 119, 172), căci dragostea este împlinirea legii (Rom. 12, 10). Indreptățirea este iubire, iar iubirea este lumina și viața lui Dumnezeu. Indreptățirea lui Dumnezeu este personificată în Domnul Hristos. Primindu-L pe El sîntem părtași îndreptățirii Lui“.

„Legea cere neprihănire — o viață neprihănită, un caracter desăvîrșit“.

Indreptățirea Domnului Hristos este... un principiu de viață care transformă caracterul și controlează acțiunile.

Indreptățirea prezentată de Domnul Hristos este conformarea inimii și a vieții față de voința decoperită a lui Dumnezeu“.

— Iată ce învață Scripturile cu privire la caracterul lui Dumnezeu.

„Dreptatea Ta este o dreptate veșnică, și Legea Ta este adevăr“ Ps. 119, 142.

— Despre lucrările lui Dumnezeu este spus:

„Domnul este drept în toate căile Lui... Ps. 145, 17; 9, 8.

— Iată ce mărturisește Tatăl despre Domnul Isus:

„Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea...“ Ebr. 1, 8, 9.

— Ce termen frumos se găsește în numele dat Domnului Hristos în Vechiul Testament:

„Domnul, Neprihănirea noastră“. Mal. 4, 2; Ier. 33, 15, 16.

„După cum este scris: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar“, Rom. 3, 10; Ier. 13, 23.

Domnul neprihănirea noastră.

— Biblia declară despre Domnul Hristos — „Domnul, Neprihănirea noastră“. Ier. 23, 6.

„Domnul neprihănirea, îndreptățirea noastră, este o solie sublimă ce este prezentată în Sfintele Scripturi. Deși formele și frazele în care acest adevăr poate fi prezentat diferă, totuși totdeauna, din orice punct al cercului, tema centrală este, Domnul Neprihănirea — Indreptățirea — noastră.

— Indreptățirea Domnului Hristos este primită după cum spune clar Apostolul Pavel în Rom. 5, 17: „prin acel unul singur, care este Isus Hristos.

Iarăși și iarăși Apostolul Pavel a căutat să imprime asupra noastră faptul că neprihănirea lui Dumnezeu este un dar ce se

primește prin Isus Hristos. Noi nu-l putem obține prin fapte, dar îl putem avea prin credință.

— Primirea îndreptării Domnului Hristos în schimbul păcatelor noastre este descrisă astfel:

„Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5, 21; 1 Cor. 1, 30.

Practica neprihănirii.

— Ce este posibil prin trăirea vieții de neprihănire? „Pe cărarea neprihănirii este viață, și pe drumul însemnat de ea nu este moarte“. Prov. 12, 28; 10, 2; Dan. 4, 27.

„Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el“. 1 Ioan 4, 16.

„Lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu este văzută în fața Domnului Hristos. Din zilele veșniciei, Domnul nostru Isus Hristos a fost una cu Tatăl; El a fost, chipul lui Dumnezeu; imaginea măiestății și măreției Sale. Prin venirea Sa ca să locuiască cu noi, Isus trebuia să descopere pe Dumnezeu atât oamenilor cât și îngerilor“.

Natura lui Dumnezeu.

— Cele trei caracteristici principale ale lui Dumnezeu — Atotputernic; Atotcunoscător; Veșnic: Is. 40, 25—28; 46, 9—10. Apoc. 1, 8.

— Trăsăturile caracteristice ale naturii Sale divine scoase în evidență la rugămintea lui Moise și cele descrise de Ioan.

— Psalmistul arată ce dovadă a schimbării se va vedea la cei ce practică neprihănirea, în următoarele cuvinte: „Acela nu clevețește cu limba, nu face rău semenului său, și nu aruncă ocară asupra aproapelui său...“ Ps. 15, 1—5.

Două sînt lucrurile ce fac pe credincios să fie primit de Dumnezeu. — Fapte 10, 35 arată că „cine se teme de El, și lucrează neprihănirea este primit de El“.

— Lucrarea și efectul neprihănirii este redat astfel:

„Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii odihna și liniștea pe vecie“. Is. 32, 17.

„Plin de îndurare, milostiv, încet la mînie, plin de bunătate, credincioșe... Ex. 34, 6; 1 Ioan 4, 8, 16. Tot astfel lui Israel, pe care El dorea să-l facă locul locuinței Sale, El i-a descoperit idealul caracterului Său slăvit. Modelul le-a fost arătat pe munte cînd a fost dată legea pe Sinai, și atunci cînd Domnul a trecut pe dinaintea lui Moise spunînd: „Domnul, Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșe, care își ține dragostea pînă în mii de nemuri de oameni...“ Exod 34, 6, 7. Ce este slava lui Dumnezeu? Este caracterul lui Dumnezeu.

— Iată ce spune Apostolul Pavel și Psalmistul cu privire la natura guvernării lui Dumnezeu: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate“. Ps. 89, 14.

— Care este atitudinea de neschimbat a lui Dumnezeu față de păcătos și care trebuie să fie atitudinea celor credincioși față de El. În privința aceasta Ieremia 31, 3 spune: „Te iubesc cu o iubire veșnică; de aceea îți păstrez bunătatea Mea“. Iar Ioan completează: „Noi îl iubim pentru că El ne-a iubit întii“. 1 Ioan 4, 19.

— Principiul fundamental dat de Dumnezeu la iveală în comportarea Sa față de Adam și Eva. Atît în Geneza 2, 16, 17; cit și în Deut. 30, 15—20; Scripturile ne prezintă principiul liberului arbitru. Iau astăzi cerul și pămîntul martori... și-am pus înainte viața și moartea... alege!

Deși Adam și Eva au fost creați curați și neprihăniți, ei nu au fost așezați în afara posibilității de a greși, de a păcătui. Ei erau persoane morale libere. Dumnezeu, a cărui natură este dragoste, nu dorește o ascultare bazată pe teamă sau pe o sclavie abjectă. Omul trebuie să fie liber să-și exercite voința sa, căci numai printr-o alegere de bună voie poate credinciosul să-și dezvolte obiceiuri bune și să-și formeze astfel un caracter drept.

„Pomul cunoștinței binelui și răului, care stătea lingă pomul vieții în mijlocul grădinii, tre-

buia să fie o încercare a ascultării, credinței și iubirii primilor noștri părinți... Dacă ei treceau cu bine această încercare, urmau a fi în cele din urmă așezați în afara puterii celui rău, spre a se bucura de o veșnică trăire în prezența lui Dumnezeu“.

Voința lui Dumnezeu descoperită.

— Apostolul Pavel, în Romani 7, 12, 14, descrie Legea lui Dumnezeu în termenii următorii: „Legea este sfântă, dreaptă și bună... Legea este duhovnicească“.

Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfântă ca și Dumnezeu. Ea este descoperirea voiei Sale, o transcriere a caracterului Său, expresia înțelepciunii și dragostei divine.

— Iată cum caracterizează Solomon datoria fiecărui credincios. „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui“. Fără de ascultare de poruncile Sale,

nici un închinător nu va putea fi plăcut lui Dumnezeu: „Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile lui nu sînt grele...“

1 Ioan 5, 3; Prov. 28, 9.

— Domnul Hristos prezintă astfel lucrurile esențiale ce duc la veșnicie: „Dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19, 16—19.

— Cum se va realiza lucrul acesta? Și care este cerința esențială a acestui lucru? Is. 45, 18; Ps. 37, 29. Iar Apostolul Ioan spune astfel: „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele“. 1 Ioan 5, 2—3.

Tot ceea ce a fost pierdut de Adam, va fi restabilit de al doilea Adam, căci Dumnezeu a făcut totul... spre a fi locuit de ființe sfinte și fericite.

28, 12, 15: „Ai fost fără prihană în căile tale... pînă în ziua cînd s-a găsit nelegiuire în tine“.

„În ceruri, Lucifer, înaintea căderii sale, era un înger onorat și într-o poziție înaltă, al doilea în cea ce privește onoarea, după Fiul lui Dumnezeu. Figura sa... era blîndă și exprima fericirea. Înfașurarea sa era desăvîrșită; comportarea sa nobilă, maiestuoasă. Numai Domnul Hristos, Fiul cel iubit al lui Dumnezeu, era mai presus de toată oastea cerească. El era una cu Tatăl mai înainte ca oștile îngerești să fie aduse la existență!“

— Păcatele ce își au originea în Lucifer. Sf. Scriptură spune: „Inimă îngîmfată, mîndrie, dorință de înălțare, minciună, etc. Ez. 28, 17; Is. 14, 13—14; Ioan 8, 44.“

„Lucifer dorea ca în ceruri el să fie primul în putere și autoritate“. Lucifer dorea puterea lui Dumnezeu, dar nu și caracterul Său“.

Rezultatul lucrării lui.

— Care a fost urmarea, rezultatul acțiunii lui Lucifer și cum s-a terminat această dispută?—! A treia parte din stelele cerului — îngerii cerului — a fost cîștigată de partea lui Lucifer și ca urmare a disputei dintre Isus Hristos și Lucifer și îngerii săi, aceștia au fost înfrinși și „locul lor nu s-a mai găsit în cer.“

— Iată cum descrie Scriptura căderea primei perechi — „Femeia a văzut că pomul era bun de mîncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să

„Căci... prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși“. Rom. 5, 19 p.p.

Nimic nu este mai clar arătat în Sf. Scriptură decît faptul că în nici un caz Dumnezeu nu este vinovat de apariția păcatului; că nu a avut loc o arbitrară retragere a harului divin, că nu a existat nici o deficiență în conducerea divină și că nu a prilejuit nici o ocazie pentru lucrarea cea rea a lui Satana. Păcatul este un intrus, pen-

tru a cărei apariție nu se poate da nici un motiv. A-l scuza, însemnează a-i lua apărarea. Dacă s-ar putea găsi o scuză pentru el, sau dacă s-ar putea arăta vreo cauză a apariției sale, atunci el ar înceta de a mai fi păcat.

Lucifer — Satana.

— Profetul Ezechiel înfașează astfel pe Lucifer în cap.

deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei... și bărbatul a mâncat și el". Gen. 3, 1—6.

— Apostolul Ioan amintește care sînt căile ispitirii. „Pofta firii pămîntești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții". 1 Ioan 2, 16 p. p.

— În timp ce Eva a fost ispitită de Satan, ce lucru ne arată că Adam a păcătuit conștient de situația creată. „Femeia pe care mi-ai dat-o... ea mi-a dat din pom și am mâncat... Și nu Adam a fost amăgit;...” Gen. 3, 12; 1 Tim. 2, 14. Adam a înțeles că tovarășa lui a călcat porunca lui Dumnezeu.

Consecința păcătuirii.

— Sf. Scriptură ne arată că Adam și Eva, înainte de păcătuire aveau un privilegiu deosebit, și anume că ei comunicau cu Dumnezeu, gură către gură. Gen 1, 28, 30; 2, 16—17, 3, 9.

„Adam se bucura de tovarășia lui Dumnezeu și a sfinților îngeri“.

— Consecința imediată a păcatului. — „Prin păcat noi am fost despărțiți de viața lui Dumnezeu". Is. 59, 1—2.

— În Scriptură este făgăduit celor credincioși: „Pentru că, după cum păcatul a stăpînit dînd moartea, tot așa harul să stăpînească dînd neprihănirea". Rom. 5, 17, 21; Ioan 6, 33.

„De îndată ce a existat păcat, a existat și un Mîntuitor, Hristos știa că El are să sufere, totuși El a luat locul păcătoșului. De îndată ce Adam a păcătuit, Domnul Hristos S-a prezentat

ca fiind nădejdea celor căzuți în păcat.

Despre Evanghelie citim că „ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede"; ea este „o neprihănire pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință". Rom. 1, 16, 17.

Evanghelia este „vestea cea bună" că Dumnezeu ne-a iubit atît de mult încît a trimis pe Fiul Său ca să ne mîntuiască din păcat și să descopere neprihănirea Sa în noi.

— Hristos a luat trup omnesc — „Ca să-L descopere pe Tatăl". Ioan 14, 8, 9; Mat. 11, 25—27.

—Iată cum prezintă Scriptura dovada că Dumnezeu iubește pe cel păcătos!

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci... El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre". 1 Ioan 4, 10; Rom. 8, 30.

Iată deci că „neprihănirea Domnului Hristos „este adevărul sublim pe care-l prezintă Sf. Scriptură. Prin jertfa Sa iubitoare El a devenit pentru cel ce crede un Mîntuitor iubitor. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3, 16.

EXEGET

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 1-2 — IANUARIE - FEBRUARIE 1962

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA
DIN REPUBLICA POPULARĂ ROMÂNĂ

Apare la două luni odată sub conducerea unui comitet

Redacția și Administrația :

București, Str. Ghenadie Petrescu Nr. 116, Raionul T. Vladimirescu

Oficiul poștal 20

TELEFON 21.59.60

Redactor : DUMITRU POPA

SUPERLATIVE PE GLOB

Cea mai veche știre despre pământul românesc și locuitorii săi datează din anul 512 î.e.n. : descrierea expediției din Dobrogea a împăratului persan Darius.

Cea mai prețioasă fosilă, în exemplar unic în lume, se află la muzeul de istorie naturală „Grigore Antipa” din București și aparține unui „Dinotherium gigantissimum”, strămoș al elefantului.

Cea mai veche bibliotecă scrisă pe cărămizi, descoperită pînă acum, datează din anul 2451 î.e.n. (Mesopotamia).

Cel mai vechi ziar din lume : — scris pe papirus — a fost publicat în Egipt din porunca faraonului Tutmes al III-lea, cu 1450 de ani î.e.n.

Cel mai lung fiord din lume : Hamilton Iulet din Labrador (Canada). Lungimea 240 km.

Cea mai joasă mare din lume : Marea Moartă, a cărei suprafață se află cu 392 m. sub nivelul Mării Mediterane.

Cea mai mare adîncime oceanică este în „groapa” Challenger, în sud-vestul insulelor Mariane. Aici Oceanul Pacific are o adîncime de 10.899 m.

Cel mai lung recif de corali (2.300 km.) este „Marea Barieră”, situată de-a lungul coastei de nord-est a Australiei.

Cea mai lungă peșteră din lume se află în S.U.A. Kentucky (peste 40 km.) și e numită „Peștera mamușilor” datorită fosilelor aflate în ea.

Cel mai mare lac artificial : Kuibîșev (U.R.S.S.) — 6.500 km.p.

Cel mai mare debit de apă din lume : fluviul Amazoanelor (America de Sud) : 120.000 m.c. de apă pe secundă, de 20 de ori mai mult ca Dunărea.

Cea mai întinsă deltă fluvială : aceea a Gangelui și a Brahmaputrei (suprafața 82.000 km.p.).

Cea mai netedă cîmpie din lume se află în Siberia (U.R.S.S.). Pe o distanță de 2.000 km. de la nord la sud, diferența de nivel nu depășește 100 m.

Cel mai „uscat” loc din lume : Pirados (Chile). A plouat pentru prima oară în 1936, după o pauză de 91 de ani ! Polul uscăciunii se găsește în Sudan, la Wadi-Halfa, unde anual plouă 0,3 mm.c. de apă pe m.p.

Cea mai ploioasă regiune din lume : Cerunoji (India) — 12.665 mm.c. de apă pe m.p. anual.

Cea mai caldă apă marină : în golful Persic (35 gr. C la suprafață).

NECROLOG

Moise, robul lui Dumnezeu de pe vremuri, amintește în rugăciunea sa ce o găsim în Psalmul 90, un adevăr puternic :

„Anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani,

iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani ;”

Pe temeiul acestui text putem spune că fr. Ilie Stroiescu a fost dintre „cei mai tari, deoarece a trăit 89 de ani.

Născut în anul 1873 în Com. Rîncezi, raionul Teleajen, fr. Ilie Stroiescu a primit credința adventă în anul 1908, fiind unul dintre bătrînii Bisericii noastre. El a căutat a se apropia cît mai mult de toate problemele Bisericii pe care a sprijinit-o în anii vieții sale. A fost mult timp membru al Comitetului Uniunii din țara noastră, și — afară de greșelile inerente ființei umane, greșeli cărora toți le plătim tributul, — a rămas credincios mărturisirii credinței lui.

Rugăciunea inspirată a unui bărbat de pe timpuri : „O de aș

muri de moartea celor neprihăniți și sfîrșitul meu să fie ca al lor !” și-a găsit împlinirea în viața fratelui Ilie Stroiescu, care a adormit în dimineața zilei de 6 februarie 1962 liniștit și plin de încredere în Acela, care poate să ne facă să ne înfățișăm fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale.

În ziua de 8 februarie, familia, prietenii și Comunitatea au condus pe ultimul drum pe cel ce a fost fratele nostru Ilie Stroiescu. Din partea Conferinței Muntenia fr. Toma Dobre a condus serviciul religios la domiciliul decedatului. La mormînt, cuvîntul a fost rostit de fr. D. Popa, care a adus ultimul cuvînt de salut din partea Comitetului Uniunii de Conferințe, a cărui membru a fost defunctul cu ani în urmă.

În inimile celor prezenți, durerea a dat loc nădejzii vieții veșnice și a răsplătirii divine.

REDACȚIA

PRIVESC SPRE CERUL AZURAT

Privesc spre cerul azurat
Și gândurile mele
Mă poartă-n spațiu ne-ncetat,
Depart, printre stele ;

Pe-al razei de lumină drum,
Spre locuri neumbrate,
Purtat de gând, pornesc acum
În spații instelate ;

Pătrund adânc în Univers
Și văd ce nu văzură,
Nici nu cântară în vre-un vers
Poezii-așa natură ;

Apar în juru-mi mii de sori
Și roiuri mari de stele ;
Privind la ele, nasc fiori
În simțurile mele ;

De peste tot, în raze vii,
— Lumini scînteietoare —
Privirii mele, mii și mii,
Se-arată în splendoare ;

În drumul meu fără sfîrșit
Aud atîta cîntec,
De parcă sînt sărbătorit
În spațiul ce-l spintec ;

E-al astrelor melodic cînt
În mersul lor feeric ;
E viața-n spațiul cel sfînt,
Lipsită de-ntuneric.

Deodată-n față-mi se ivesc
Izvoare de lumină ;
O clipă-n cale mă opresc,
Căci sufletu-mi se-nchină !

Ce ochii-mi văd acum, nicicînd
Văzut-au așa slavă ;
Și-i copleșită de frămînt
Ființa mea firavă.

De-aceea, gîndul meu curat
Și visurile mele
Mă poartă-n spații ne-încetat
Depart... sus spre stele.

1. Gh.

= CURIERUL ADVENTIST =

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA: BUCUREȘTI, RAIONUL T. VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET